

לשוא מתאמץ הדמיון הציורי של האמן, להעלות את תמונתו הנאמנה של אהרון הכהן או אחד הכוהנים הגדולים מבני בניו. ברם, ההתרשמות שנתקבלה מהכוח היוצר של נפשו, היה כה כביר, עד שהדמיון הצטרף להכרה כדי לקבוע, כי כך ולא אחרת היה מראה הכהן הגדול. הוא היה במחוזו אחרון, מבין אישים נעלים, שמספרים אודותם דברים כה נפלאים ובלתי מובנים. אולם, כל מה שראיתי במו עיני, מתוך הסתכלות קפדנית, הדוחה כל הזיות שהן, שם לאל כל פקפוקים אפשריים. גם בקדרות התקופות הסוערות, אין הרשמים הבלתי נחקקים, נגזרים מהזכרון ביום אחד. עינו הפליגה מעבר לזמן ולשטח. יהיה בזה משום חלול אם נצטמצם לפרטים. רק מימרא אחת קצרה, ברצוני להזכיר, באשר היא אופינית מכמה בחינות. בשבת "שובה" האחרונה לפני פטירתו, אשר אותה חזה חדשים מספר מראש, ישב אחרי ה"הבדלה" ושוחר על מאורעות העולם: "מצויים היום גויים, ההוגים בחכמות, ששלמה המלך לא ידע עליהם בחכמתו".

אין לשכוח, כי הרבנים מהדור הישן ובפרט בן דורו, רבי חיים הלברשטם מצנז, התייחסו בביטול גמור אל כל חכמה חיצונית ובפרט אל זו החדשה. יחד עם זה יש לציין, כי החכמות החיצוניות היו זרות לו כליל. הוא לא ידע את האותיות הנכריות וגם לא רצה לדעתם. ברם, עובדה זו לא מנעה ממנו, כמו מהבעש"ט, לשית את עינו על האוירה הרוחנית של העמים.

עמוד מס 251 החסידות מארכוס, אהרן בן מאיר הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה